

רעפ 6026/24 - משה בטש נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6026/24

לפני: כבוד השופט חאלד כבוב

המבקש: משה בטש
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות לערער על פסק דינו של בית
המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופט ש' בנג'ו)
בעפ"א 44291-04-24 מיום 06.05.2024
בשם המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופט ש' בנג'ו) בעפ"א 44291-04-24 מיום 06.05.2024, בגדרו נדחה ערעור המבקש על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בחיפה (כבוד השופט א' קאופמן) בע"מ 20020-02-22 מיום 10.04.2024 - אשר ניתן בהיעדרו.

הרקע לבקשה והבקשה

2. ביום 24.09.2021, צולם רכבו של המבקש חונה במקום ציבורי לזמן ממושך כאשר תוקף רישונו פקע מיום 16.07.2021, בניגוד לסעיף 39(א)(1) לחוק עזר לחיפה (שמירת הסדר והניקיון), התשמ"ב-1981. כתוצאה מכך, נרשם לחובת המבקש קנס על סך של 730 ש"ח, וזה נשלח לכתובת הדואר הרשום שלו.

3. עקב בקשתו של המבקש להישפט, התקיים ביום 16.08.2022 דיון בבית המשפט לעניינים מקומיים, במסגרתו הוקרא כתב האישום למבקש. בתשובתו לאשמה טען המבקש כי הרכב המצולם לא שייך לו, תוך שהבהיר כי אמנם רכבו שלו נושא את אותו מספר רישוי, אך למעשה: "מדובר ברכב שהורדתי מהכביש לפני כשנה וככל הנראה לוחיות הרישוי נגנבו. כשקיבלתי את הדוח גיליתי

שמשמש בלוחיות הרישוי והגשתי תלונה". בתגובה ציינה המשיבה, כי ככל שיעלה בידי המבקש להמציא אישור על גריטת רכבו עובר למועד רישום הקנס, אזי ניתן לקבוע כי המבקש "אינו אחראי".

4. משלא הוגש אישור על גריטת הרכב, הגישה המשיבה ביום 03.10.2022 בקשה לקביעת דיון להמשך ניהול ההליך. בהחלטה מיום 06.10.2022, נקבע דיון המשך, תוך שצוין כי על המבקש להציג את האישור הרלוונטי על מנת לחסוך זמן שיפוטי.

5. בדיון שהתקיים ביום 11.05.2023 ניתן פסק דין בהיעדרו של המבקש. בהכרעת הדין קבע בית המשפט, כי על-אף שההזמנה למשפט הומצאה למבקש כדין, הלה לא התייצב למשפטו ומשכך נראה כמי שמודה בעובדות כתב האישום לפי סעיף 240(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החוק). בהתאם, נגזר דינו של המבקש לקנס בסך של 730 ש"ח.

6. ביום 05.06.2023, פנה המבקש בבקשה לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו, בטענה כי הוא לא התייצב לדיון מטעמים רפואיים. בו ביום, ניתנה החלטה לפיה על המבקש להגיש בקשה מתוקנת שבגופה הוא יסביר האם שפיטתו בהיעדרו גרמה לו עיוות דין.

7. המבקש הגיש בקשה מתוקנת, שנדחתה מן הטעם שטענותיו אינן מפורטות כנדרש. דעתו של המבקש לא נחה והוא פנה בבקשה דומה לזו שכבר הגיש, כאשר הפעם צירף לבקשה מסמך רפואי המעיד על אשפוזו בבית החולים.

8. לבקשה זו נעתר בית המשפט, וקבע אותה לדיון. בדיון שהתקיים ביום 27.09.2023 המבקש ציין, כי למרות שאין בחזקתו מסמך המאשר את העברת רכבו לגריטה, הוא השמיד את רכבו חודש לפני המצאת הקנס לידי, וכפועל יוצא, הרכב שנצפה במועד ביצוע העבירה, לא שלו. מנגד, טענה באת-כוח המשיבה כי: "האישור שהוצג לנו הוא אישור בגין פרטי רכב שתואמים את הרכב נשוא הדו"ח [...] ומדובר על אותו מספר רישוי ולכן אני לא יכולה לקבל את הטענה שזה לא הרכב [...] הדו"ח תואם את הפרטים שיש במשרד הרישוי על כך שהרכב שייך ל[מבקש]. לפיכך, גם לגופו של עניין לא נגרם עיוות דין ל[מבקש] על כך שנגזר דינו".

9. בנתון למסמך שהציג המבקש לבית המשפט, שהעיד על אשפוזו, נקבע כי לא ניתן לראות בו כמי שלא התייצב בשל מחדל. לפיכך, בוטל פסק הדין מיום 11.05.2023 ובית המשפט לעניינים מקומיים קבע את התיק לדיון מחדש. בתוך כך הודגש כי על כתפי המבקש רובץ הנטל "להוכיח את טענתו ולהתעמת עם ראיות המאשימה מהן עולה לכאורה כי רכב זה לרכב שלו ובעל מספר רישוי זהה חנה במקום".

10. ביום 24.01.2024 אמור היה להתקיים דיון הוכחות בתיק, אך המבקש הגיע לאולם הדיון מספר שעות עובר לשעה שנקבעה, ועתר לדחות את הדיון בעקבות טיפול רפואי שנקבע לו בסמוך לשעת הדיון. בית המשפט הבהיר למבקש כי ביטול דיון ההוכחות יגרור חיוב בהוצאות. חרף האמור, ולאחר שהשמיע את טענותיו, עזב המבקש את האולם מבלי להתייחס לשאלת בית המשפט האם בכוונתו

לשוב ולהתייצב לדין ההוכחות בהמשך היום. בסופו של דבר, ובמידה לא מבוטלת לפנים משורת הדין, נקבע מועד חלופי לשמיעת ההוכחות תוך חיוב המבקש בהוצאות.

11. ביום 10.04.2024 ניתן פסק דין, מושא עניינו, גם הפעם בהיעדר המבקש. תחילה נקבע כי: "זו הפעם השניה בה נקבע התיק לשמיעת ראיות ובדין הקודם [המבקש] ביקש לדחות[ו] ועזב את בית המשפט בלא שניתנה החלטה. רק לפנים משורת הדין, לא הרשעתי את [המבקש] כבר במועד הנ"ל, אולם משזומן פעם נוספת ובחר שלא להתייצב, אני מרשיע אותו בעבירות המיוחסות לו". לבסוף, גזר בית המשפט את דינו של המבקש לקנס בסך של 1,000 ש"ח.

12. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי, וזה דחה את הערעור בקבעו כי לא הייתה כל הצדקה לאי ההתייצבות לדין האחרון, במיוחד לאחר שבית המשפט נהג בו באורך רוח. בהינתן האמור ובשים לב לעונש שהושת עליו נקבע, כי לא נגרם למבקש עיוות דין, וכן כי "הטענות שמעלה [המבקש] ביחס לגניבת לוחיות הרישוי של רכבו, הן טענות שהיה על [המבקש] להעלות בביהמ"ש קמא ולהוכיחן לו היה מתייצב לדין ההוכחות שנדחו [...] אך לדאבון הלב [המבקש] בחר להתנהל אחרת, וחוששני שבנסיבות אלה אין לו להלין אלא על עצמו".

13. המבקש, שאינו מיוצג בהליך דנא, מיאן להשלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ומכאן הבקשה שלפניי.

14. ממה שניתן להבין מהבקשה, שנכתבה בכתב ידו של המבקש, טענתו היא כי בתי המשפט דלמטה התעלמו מהמסמכים והאישורים שהוא הציג; מסמכים, שלשיטתו, מאששים את הטענה לפיה הרכב שנצפה וצולם במועד ביצוע העבירה לא שלו. בתוך כך נטען, כי "הראיתי לבית המשפט המחוזי וגם השלום את מספרי השלדה של הרכב שעמד שהם לא תואמים למספר השלדה של רישיון הרכב שלי שהצגתי לפני כבוד השופט". אשר לאי התייצבותו לדין ביום 10.04.2024 טען המבקש כי הזימון לא התקבל לידי, תוך שצירף עותק ממעקב הודעות הדואר שנשלחו לכתובתו, הכולל, לגרסתו, את חתימת פקיד הדואר ולא את חתימתו שלו.

דין והכרעה

15. לאחר עיון, נחה דעתי כי לא מתעוררת בעניינו עילה למתן רשות לערער. כידוע, בקשת רשות ערעור ב'גלגול שלישי' תתקבל אך במקרים חריגים, בהם הבקשה מעלה שאלה משפטיות עקרוניות החורגות מעניינם של הצדדים, או כשמתעורר חשש לעיוות דין או אי צדק חמור אשר נגרם למבקש (רע"פ 3140/24 חזן נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה חולון, פסקה 5 (11.08.2024)). אין זה המקרה בעניינו.

16. הוראת סעיף 240(א)(3) לחוק קובעת, כי בית המשפט רשאי לדון נאשם שלא בפניו אם הוא סבור שלא ייגרם לנאשם עיוות דין, וכאשר אותו נאשם מוזמן כדין למשפט אך לא מתייצב. לצד זאת, קובעת הוראת סעיף 130(ח) לחוק, כי בית משפט רשאי לבטל פסק הדין שנתן בהיעדרו של הנאשם "אם

נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין [...]".

17. בפי המבקש טענות רבות, שלשיטתו מספקות טעם מבורר לאי התייצבותו לדיון ביום 10.04.2024. טענות אלו זכו, כמפורט לעיל, להתייחסות ערכאת הערעור ונדחו על-ידה - ואין צורך לשוב ולחזור על הקביעות בעניין. לא זו אף זו, גם בבקשה שלפניי, המבקש לא טרח להסביר כיצד נגרם לו עיוות דין (ראו בהקשר זה: רע"פ 8427/17 סאלם נ' מדינת ישראל, פסקאות 34-38 (27.04.2017)). משהמבקש קיבל את יומו בבית המשפט, ואף ניתנו לו הזדמנויות למכביר להתייצב ולשטוח את טענותיו, אין לו אלא להלין על עצמו.

18. הבקשה נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"א אב תשפ"ד (25 אוגוסט 2024).

ח
א
ל
ד
כ
ב
ו
ב
ש
ו
פ
ט